

att Riksdagen för sin del behagade besluta, att de ecklesiastika boställesnas skogsfond *omföres* till presterskapets löneregleringsfond och der särskildt bokföres och enligt samma grunder disponeras, för ändamål bland annat att bereda möjlighet till tillfällig löneförbättring, till dess nya löneregleringen tillämpas, åt så svagt aflönade komministrar och kapellpredikanter, att sammanlagda lönebeloppet, här afsedda tillägg inbegripet, ej uppgår till mer än 1,200 kronor om året.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

O. W. Redelius.

N:o 71.

Af herrar **J. A. Andreason och M. Andersson** i *Stigen*,
om ändrad lydelse af 2 § utsökningslagen.

Uti § 2 utsökningslagen är stadgadt: »utmättningsman å landet är kronofogde, hvar inom sitt tjänstgöringsområde», med skyldighet att verkställa domar m. m. samt uti § 3 »att kronofogde eger att i visst fall i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af konungens befallningshafvande antagen är». Då kronofogdarne i allmänhet hafva ganska vidsträckta tjänstgöringsområden, kunnå de icke gerna medhinna att verkställa alla inkommande domar och utslag, utan öfverlemna detta ofta nog åt länsmännen; och då så är, beklagar sig allmänheten deröfver, att man

icke så gerna direkt kan få vända sig till länsmannen i orten och begära dennes omedelbara åtgärd, utan nödvändigt måste först uppsöka kronofogden, hvarigenom tid och kostnader onödigtvis spillas, och nekas kan ej att en utmätningssökande borde ega anlita länsmannen direkt om man så vill och till denna eger förtroende samt finner att verkställigheten derigenom hastigare och bättre ske kan. Exempelvis anföres, att man kan ega dom på en i sin och länsmannens närhet boende person, som håller på att afyttra sina tillgångar och göra sig medellös för att lemna orten. Kronofogden kan bo långt bort, 5 à 10 mil, och genom det långa dröjsmålet, som måste uppkomma genom dennes anlitan för egen verkställighet eller remiss till länsmannen, hinner gäldenären undanskaffa sina tillgångar, och sökanden går icke allenast förlustig sin fordran, utan tillskyndas dessutom onödiga besvär och omkostnader genom resa till kronofogden. Äfven med hänsyn till gäldenärerna vore det en stor fördel för dessa, om exekutionsåtgärden i allmänhet vidtages af närmaste fögderitjensteman, hvarigenom omkostnaderna betydligt inskränktes. Exempel förefinnes nemligen, att kronofogdar äfven i ganska vidsträckta fögderier *dels* sjelfva och *dels* genom sina dertill särskildt förordnade biträden verkställa alla exekutionsförrättningar i fögderiet, hvilket alstrar missnöje med anledning af tidsutdrägt och ökade kostnader.

Enligt § 4 i utsökningslagen eger visserligen Konungens befallningshafvande att inom visst område förordna länsman att på eget ansvar vara utmättningsman, men sådant förordnande läser meddelas endast undantagsvis, och från skilda håll inom landet har framställts den önskan, att utsökningslagen måtte ändras derhän, att hvarje länsman blefve utsökningsman i sitt tjenstgöringsdistrikt, åtminstone i de mål fordringsegare åt honom anförtrodde, hvarigenom hufvudsakligen vunnos följande fördelar: minskade besvär och kostnader vid utslags afkunnande och målets öfvervakande samt redovisningens afhemtande, erhållande af snar verkställighet, der skyndsamhet är af nöden, minskad kostnad för gäldenären och utsökningsmålens jemnare fördelning emellan kronofogde och länsman.

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt, få vi vördsamt yrka,

att första punkten af andra § i utsökningslagen måtte erhålla följande förändrade lydelse, som skulle af allmänheten helsas med odeladt bifall; nemligen »utmättningsman är å landet kronofogde, samt länsman då han derom af fordringsegare direkte anlitas, hvar

inom sitt tienstgöringsområde, och i stad stadsfogde», hvarjemte torde meddelas den föreskrift, att, då kronofogde öfverlåtitt ett utslag till länsmannen för utmätning, denne person då äfven skall ombesörja försäljningen i laga ordning i alla de fall, då fråga är om lösegendom.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt, med hemställan, att utskottet ville föreslå de ändringar i andra lagrum, som kunna blifva erforderliga, derest vår framställning vinner bifall.

Stockholm den 28 januari 1888.

Joh. Aug. Andreason.

Magnus Andersson,
Stigen.

N:o 72.

Af herr **A. G. Jönsson** i *Mårarp*, om ändrade bestämmelser i fråga om domhafvandes skyldighet att utfärda uppsproslistor.

Rättegångsbalkens 2 kap. 5 § föreskrifver, att på första rättegångsdagen skall dagen då öfriga mål förekomma af häradshöfdingen kungöras. I § 6 stadgas, att stämning utfärdas till första rättegångsdagen. I mindre tingslag, der en eller två dagar äro tillräckliga för målens behandling, kunna rättsökande utan synnerlig tidspillan infinna sig vid rätten första rättegångsdagen och afbida följande dag, der omständigheterna sådant påkalla. Men i större tingslag, der en hel veckas tid eller ännu mera fordras för rättens verksamhet, der förekommer ofta att parter få sitt